

A large, two-story white house with a prominent porch supported by white columns. The house is set in a lush green field filled with numerous yellow and white wildflowers. Two large, mature trees frame the house on either side. The sky is clear and blue.

WEEFFOUT

Anna Beeftink

Uitgeverij Gelderland

Mei 1925 Charleston, South Carolina, USA

De wereld ademt nog rustig op deze zonnige dag. Mannen lopen zorgeloos op straat, sommigen met een lichte strohoed, anderen in hemdsmouwen, de stropdas wat lossier getrokken. Vrouwen in lange katoenen rokken dragen parasolletjes boven het hoofd tegen de felle zon, die de kleuren van vandaag flets maakt als een aquarel.

Een lagereschooljongetje huppelt aan de hand van een statig elegante vrouw over het grasveld. Dunne spillebenen, een kort broekje en zijn donkere haren in een keurige zigscheiding. Aan de overzijde van het grasveld kijkt het leegstaande landhuis 'L'Aube' hen met holle ogen na. 'Dat huis is toch ook van ons, mama, waarom wonen we dáár dan niet?' Het jongetje probeert achter zich te blijven kijken terwijl de moeder met snelle pas doorloopt.

'Te groot Richard... en te oud, teveel onderhoud. Je vader wilde een nieuw huis, comfortabel.'

Richard probeert even stil te staan om het woord 'comfortabel' in zijn woordenschat te vinden, maar besluit dan: 'Ik hoef geen comfortabel mama... ik ga er later wonen.'

'Dat is goed Richard, dat zien we dan wel', zegt de moeder terwijl ze stevig doorloopt. Voor de poort van een groot fabriekscomplex houdt ze even in. Richard laat haar hand los en blijft bewonderend staan kijken naar het geëmailleerde bord in pastelkleuren op de voorgevel:

FDB Silk Stockings

staat er in sierlijke letters, maar dat trekt niet zijn aandacht, hoewel hij al lang kan lezen. Naast de letters zit een blij kijkende mevrouw met onwaarschijnlijk lange benen gehuld in doorschijnend zwarte kousen met een naad aan de achterkant.

'Mooi mam!' wijst hij. Of hij daarmee het kleine zwarte hondje bedoelt dat bij de voeten van de mevrouw zit, of de mevrouw zelf, blijft onduidelijk.

'Op een dag is dit allemaal van jou, chérie', zegt de moeder. Ze wijst met haar hand langs het hele complex. Het is duidelijk dat zij niet de

mevrouw met de lange benen of het hondje bedoelt. 'Kijk maar', ze spelt: 'F... D... B... dat ben jij Richard, Fontaine de Beaufort.'

Mei 1925 Wenen, Oostenrijk

De kamer ruikt naar Chanel 5 en Rosebud lippenbalsem. Een blond meisje is op de met satijn beklede kruk voor de kaptafel geklommen. Haar leeftijd laat zich moeilijk raden, ze is klein en tenger, maar haar blik is wijs. Ze heeft een veel te grote jurk aan waarvan de dunne satijnbandjes van haar schouders glijden en de franje groen uitwaaiert van haar blote voetjes naar de grond. Haar mond is volgesmeerd met rode lippenstift en rond haar ogen lopen bibberig zwarte lijnen. Ze kijkt breed lachend en intens tevreden naar haar spiegelbeeld als een grijzende dame met opgestoken haar de kamer binnenkomt.

'Ach... Du... wat ben je toch een gekke meid', probeert deze te mopperen, een glimlach verbergend. Met één zwaai tilt ze het meisje van de kruk en neemt haar onder de arm mee naar de badkamer.

'Omi, nein, nein', protesteert het meisje gierend van de lach, 'is mooi omi, is mooi.'

Mei 1925 Birmingham, Groot Brittannië

Met een elke storm trotserende stijf vastgespelde wrong en even onbeweeglijke bovenlip loopt de Engelse lady het huis binnen. Ze duwt haar bontje en paraplu in de handen van het meisje dat haar opwacht. Binnen is van de wind en regen niets te merken. Het enorme Manor ademt historie en verstillig. Donkere klassieke meubelen met de geur van boenwas. Een koude zwart-witte stenen vloer. Leeg, op een enkele eenzame bronzen vaas na. Een brede eikenhouten trap die zich met een kwartslag naar de bovenverdieping wentelt. Boven in één van de kamers ligt onder een stijfwit gestreken wiegelaken een rustige baby. De nanny zit afwezig in een hoekje van de kamer te breien. Af en toe komen er kleine geluidjes uit de wieg, de breipennen tikken gestaag, verder is het stil.

Juni 1993 Charleston, South Carolina, USA

De spiegel boven de haard reflecteert haar verreisde hoofd met daaronder een magnifieke witte bruidsjurk. De hotelsuite van Wentworth Mansion vormt een passend achtergrondtoneel. Parketvloer in visgraatpatroon, weelderige gordijnen, houten lambriseringen, kroonluchters en een immens groot bed. Op het bed ligt een luxe Louis Vuitton van gigantisch formaat met ernaast een klein gesleten bruinleren koffertje met reislabeis uit Europa. Een frisse zomerwind drijft met wat verkeersgeluiden op de achtergrond door de geopende ramen naar binnen. Geen bij een bruidsjurk passend feestgedruis, geen andere mensen.

De vrouw is duidelijk vermoeid, haar zwarte haren krullen ongekamd rond haar witte gezicht. Minutieus bestudeert ze de halslijn van de jurk, een frons boven haar neus. Met één hand houdt ze haar krullen omhoog, met de andere houdt ze de jurk op haar rug bijeen. De vrouw draait, balancerend op het bedbankje dat ze voor de haard heeft getrokken een beetje van links naar rechts, terwijl ze met haar ogen kritisch haar spiegelbeeld volgt. De jurk heeft een hooggesloten hals aan de voorkant, daalt af in een eindeloze rugsplis aan de achterkant en golft over het bankje tot op de grond.

De voortkabbellende geluiden van de avond worden plotseling verbroken door een schel klinkende telefoon op het nachtkastje. Van schrik laat ze de jurk los, waardoor het strakke kanten lijfje opeens vele maten te groot vanaf haar schouders omlaag hangt. Nu wordt ook een grote blauwe plek in haar hals zichtbaar. Ze schopt de te lange onderkant van de jurk opzij zodat ze van het krukje kan springen. Uit de grootse jurk springt een kleine vrouw met een wulps figuur in een felrood setje tevoorschijn. De gelijkenis met een verjaardagstaart met een daarin verstopte pin-up, had nauwelijks groter kunnen zijn. Ze haast zich naar te telefoon, neemt de hoorn van de haak en zegt wat bedeesd: 'Rosa Vreeland.'

Het is even stil, dan gilt ze verheugd: 'Heeeeeeee Julia!' Ze ploft met de hoorn in de hand op het bed neer en kruist haar benen onder zich.

De stem aan de andere kant van de lijn gilt minstens zo hard terug: 'Roosje! Je bent dus gearriveerd, hoe is het daar?!'

‘Ja geweldig, ik stond net de jurk te passen.’

‘Te passen? dat mag je toch helemaal niet?’

‘Ah jawel joh, ik moet toch zien of alles meegekomen is? Hij is mij trouwens minstens vijf maten te groot.’

‘Ja dat zal wel, ze is 1 meter 80 lang geloof ik, kom jij aan met je 1 meter 60. Maar hoe is je kamer, Antoine had je toch op een suite getrakteerd, waar zit je?’

‘Wentworth Mansion heet het en het is prachtig.’ Rosa kijkt in het rond, ‘Perzische tapijten, open haard, sofa... en ik werd ontvangen alsof ik de koningin ben.’

‘Alsof je dat erg vindt!’

‘En weet jij misschien waarom Antoine zelf niet is gegaan?’

‘Ben je nu bij Antoine?’

‘Ja ik mocht even bellen van hem, kost een godsvermogen. Hij is net in de keuken.’

‘Tegen mij heeft hij gezegd dat hij zich niet sterk genoeg voelde... en hij had het te druk.’

‘Normaal gesproken laat hij zich al die belangstelling niet ontgaan.’

‘Nee dat is waar, ik weet ook niet precies wat er met hem is. Hij zag er ook niet zo goed uit. Als ik terugkom zal ik hem eens stevig ondervragen.’

‘Ga je ook naar de bruiloft?’

‘Nee joh, wat heb ik daar te zoeken?’

‘Nou, ik zou het wel weten, ik zou gaan als ik jou was... als ik mij was bedoel ik.’

‘Ja, dat hoeft je mij niet te vertellen. Nee, ik ga morgen even met de bruid passen en dan misschien nog één keer, maar dat is het dan ook.’

‘Ik hoor het allemaal wel als je terug bent, ik moet ophangen, bellen is hartstikke duur. Maak vooral veel foto’s.’

‘Zal ik doen, dat vroeg Antoine ook al, geef hem een dikke kus van mij.’

‘Toch nog wat... hoe is het me de liefde?’

‘Daar hebben we het niet over.’ Rosa wrijft met haar vrije hand langs haar hals.

‘Oké, maar daar gaan we het nog wel over hebben als je terug bent.’

‘Ja mam.’ Rosa rolt met haar ogen.

Richard springt opnieuw uit de auto en loopt er voorlangs. Vlak voor de brede voorbanden ligt op het zandpad het lijk van een Amerikaanse korporaal. Richard bedenkt zich geen moment en sjort het lijk de berm in, de dode man is veel groter dan Richard zelf, het lukt hem met moeite.

De soldaten in de volgauto bij wie de geschokte blik nog niet helemaal van het gezicht geweken was, knikken nu goedkeurend, 'Een landgenoot wordt tenminste met de gepaste eer behandeld.'

Sean is kennelijk ontwaakt en stapt, zijn voorhoofd wrijvend, van achter uit de truck. Hij knijpt alleen zijn ogen even samen bij de aanblik van de dode.

'Kom hier zitten', gebaart Richard naar de passagiersplaats. Sean gaat zitten en Richard stuurt de wagen recht op het pad, om zijn weg met het konvooi te vervolgen.

'Vertel eens, hoe kom je zo hier verzeild.'

Sean vertelt dat hij uit Ierland afkomstig is. Eenvoudige komaf, groot gezin, armoede. Zijn zinnen zijn kort en zonder emoties. Vader vierde generatie politiemans, hijzelf in de wieg gelegd om vijfde in rij te worden. Het lot besliste anders. Vader neergeschoten tijdens een arrestatie, het gezin kreeg compensatie. Hij kon een militaire opleiding doen in Sandhurst, de RMC, de Royal Military College. Van daaruit uitgezonden en nu hier.

'Van welk jaar ben je?'

'1917.'

'Ah... goed jaar... ik ook.'

Het is even stil.

'Je zal voor de krijgsraad moeten komen.'

Sean knikt. '... En het was ook niet de eerste keer... ook niet de tweede trouwens...'

'Mmm... vuurpeleton voor je het weet... wat doen we eraan?'

Ze zwijgen en vervolgen de tocht. Het rossige hoofd leunt achterover tegen de hoofdsteun.

Tegen de middag arriveert Richards gevolg bij het gestrande Amerikaanse legerkonvooi waar hij met blijdschap wordt begroet. De bestuurders van de drie tankwagens zijn veel minder enthousiast

nu ze zien waar ze naartoe zijn gereden. Onder protest stappen de Britten uit.

Richard gebaart Sean te blijven zitten, tot veel anders is hij toch nog niet in staat. Na even gepraat te hebben met de leiding van de gestrande kolonne stapt Richard weer in de truck, keert en begint dezelfde weg terug te rijden die ze zojuist zijn gekomen. Sean stelt geen vragen. Een half uur rijden ze in alle stilte, totdat ze bij het lichaam van de Amerikaanse korporaal aankomen. Het ligt in de berm zoals Richard het heeft achtergelaten. Richard stopt de auto aan de zijkant van de weg en springt er uit.

‘Je uniform!’ roept hij naar Sean, terwijl hij het lijk begint uit te kleden. ‘Trek je uniform uit!’ Met nog steeds wat ongecoördineerde vingers begint Sean zijn jasje los te knopen.

‘En je identiteitsplaatje.’

Sean zit in zijn T-shirt in de cabine, heeft zijn uniform in de berm gegooid en aanschouwt het tafereel. Efficiënt en snel begint Richard de dode man in de kleren van Sean te hijsen en bevestigt diens naamplaatje om de nek. Hij overhandigt Sean het Amerikaanse uniform en loopt naar de achterkant van de tankwagen. Hij komt terug met een jerrycan en kijkt opnieuw naar de dode man.

‘De tanden.’

Sean kijkt vragend.

‘De tanden moeten eruit.’

Sean knikt, springt in zijn iets te krappe nieuwe uniform de wagen uit, pakt de krik uit de laadbak. Richard heeft het lijk de berm uitgetrokken en midden op de weg gelegd. Hij schudt de jerrycan leeg boven Seans uniform dat om de dode man slobbert. Zonder iets te zeggen begint Sean methodisch alle tanden en kiezen met de achterkant van de krik te verbrijzelen. Zijn gezicht is rood en het zweet loopt van zijn voorhoofd als hij weer opkijkt. Ze pakken de dode bij handen en voeten en slepen hem naar de rand van het ravijn. Richard pakt zijn Zippo, knipt twee keer en houdt de vlam bij de voeten van de man. Zodra de kleding vlam vat geeft hij het lijk een laatste duw met zijn voet, waarna het als een lappenpop het ravijn in rolt, op zijn weg struikjes en takjes in brand stekend. De mannen slaan het stof van hun handen en stappen de auto in.

November 1981 Amsterdam, Nederland

‘Dan verklaar ik hierbij dat de geadopteerde dochter van Harold Vreeland en Maartje Vreeland-Van de Biezenbosch, Rosa, twaalf jaar’, de rechter knikt Rosa toe, ‘wordt toegewezen aan Jeugdzorg Amsterdam tot haar achttiende jaar en in een door Jeugdzorg toegewezen pleeggezin wordt geplaatst. Op verzoek kan Rosa haar adoptievader in de Penitentiaire Inrichting Amsterdam Over-Amstel bezoeken.’

Rosa stoot Antoine aan met haar elleboog.

Anton trekt een wenkbrauw op, maar kan een glimlach niet onderdrukken.

De rechter praat door over organisatorische, financiële en administratieve zaken die ze niet precies begrijpt. Ze kijkt achterom. De rechtszaal is leeg. Achterin de zaal gaat een deur open en komt een man binnen. Hij gaat wat stijfjes bij een pilaar staan, donkergerande bril, strak in het pak. Even hebben ze oogcontact, de bril knikt haar vriendelijk toe. Rosa trekt een denkrimpel boven haar neus, moet ze deze man kennen? Ze stoot Antoine opnieuw aan en sist: ‘Niet kijken, maar... kén jij die man die daar achteraan staat... in dat donkerblauwe pak?’

Antoine draait zijn hoofd en tuurt bijziend naar achteren. ‘Welke man?’

‘Kijk niet zo opvallend.’ Rosa laat zich onderuit zakken in haar stoel en kijkt opnieuw om. De man is verdwenen.

December 1981 Amsterdam, Nederland

Met een koffertje staat Rosa bibberend op de stoep voor het huis van haar ouders. Ze heeft haar laatste spullen opgehaald. Haar winterjas is dun en begint wat te kort te worden. De hele maand sneeuwt het al en wijst de thermometer ver onder nul. Er is een smal pad van de stoep naar de voordeur geveegd. Dat heeft ze zelf gedaan, want haar moeder komt nergens meer aan toe. Die is alleen maar vol van haar vertrek naar Poona. Zij is dan ook constant aan het praten zonder de moeite te nemen op antwoord van Rosa te wachten.

‘Het is toch goed geregeld kind? Je wilde toch al niet echt mee. En nu kun je op school blijven hier, dat is fijn voor je. Je pleeghuis is hier vlakbij, dus je blijft in je oude buurtje... Het is een godsgeschenk dat die aardige mensen voor je willen zorgen.’

Rosa hoort het onbeweeglijk aan, maar binnenin is haar wereld ingestort. Antoine heeft zich gisteren nog boos gemaakt, maar kan alleen maar lijdzaam toezien. ‘We mogen blij zijn dat je me kan blijven bezoeken’, heeft hij gezegd, en dat begrijpt ze wel. Ze kan Antoine niets vertellen. Als ze haar pleegvader verraad, moet ze naar de Zusters van Liefde in Tilburg heeft hij gezegd. Naar het klooster, dan ziet ze Antoine nooit meer. Meer thuis dan bij Antoine is er niet, dat risico kan ze niet lopen.

Ze leunt tegen het bord waarop dwars door de letters ‘Te Koop’ een sticker met in rood ‘Verkocht’ is geplaatst. Het beeld van de stoelpoot met de bebloede pluk dringt zich op in haar gedachten.

De immer gemaakt glimlachende mevrouw van Jeugdzorg komt haar ophalen, de chauffeur wacht in de taxi. De mevrouw steekt haar hand uit alsof ze dikke vriendinnen zijn. Rosa negeert het. Ze laat zich met een nors gezicht in de auto helpen.

‘Dag mam.’

Haar moeder staat op de stoep, scheef geleund tegen de deurpost. Ze kijkt Rosa met een onbestemde eenogige blik aan. ‘Dag kind.’

Rosa zet een stap naar voren om haar te omhelzen, haar moeder deinst iets achteruit. Rosa’s smalle schouderjes zakken naar beneden, ze draait zich om en stapt de taxi in. Rosa kijkt door de achterrauit en zwaait. Er staat niemand meer op de stoep.

Juli 1983 Amsterdam, Nederland

Rosa loopt naar haar pleeghuis.

De poort door, poort sluiten.

De keukendeur in.

Schoenen uit.

Schoenen op de mat.

Met gebogen hoofd de keuken door, jas op de kapstok in de gang.

Even luisteren... er is niemand thuis. Gelukkig. Ze ademt uit.

Juli 1948 Deventer, Nederland

Ben komt aan op het station en loopt het korte stukje naar zijn ouderlijk huis, met daarnaast de fabriekshal. Vóór de hal een lange corridor met glazen pui waarin nog dezelfde mannequins nietsziend blauwogig naar buiten staren, de lappen stof als fraaie verbleekte jurken om hen heen gedrapeerd. Ben loopt de keuken van het woonhuis in. Op het gasstel staat een fluitketel te stomen. De keuken is ruim en kariger gemeubileerd dan voor de oorlog, toen het geld nog binnen stroomde. Met het geld stroomden ook de mensen en bezittingen binnen en werd het huis voller en voller. Het verdwijnen van de rijkdommen liet de mensen en bezittingen plaats maken voor de ruimte die hij gemist had. De grote groene grasvelden bleven, de lange gangen, de hoge plafonds. De vrijheid keerde terug in huis en in zijn hoofd.

Een grijze vrouw met het haar in een wrong loopt de keuken in. Ze draagt een tweed rok en een snoer parels in de hals van haar toegeknoopte wollen polotruitje. 'Ben!' roept ze blij. Ze slaat haar armen om zijn middel en houdt hem vast alsof ze hem nooit meer wil loslaten. Hij torent twee koppen boven haar uit. 'Ik ben net thee aan het zetten, blijf je hier?'

'Eerst even een kijkje nemen in de fabriekshal mama.'

Ben houdt haar een eindje van zich af en kijkt met genegenheid naar haar, ze lijkt nog iets kleiner te zijn geworden. 'Even een kijkje in de fabriekshal en dan kom ik naar het terras.'

Ben steekt het grasveld over en loopt de hal in. De vertrouwde bedrijvigheid met de bijbehorende geluiden stromen hem tegemoet. De kleurige draden die keurig op rij de weefmachines inlopen, het gestage geklop van het weefgetouw, de stoffen die van de rol afkomen en zich zigzaggend tot een gevouwen pakket vormen. Aan de overzijde van de hal het kleine kantoor. Ben loopt erheen en begroet de drie jongedames die hier aan het werk zijn. Ze stoppen met typen om hem één voor één een verlegen handje te geven. Als Ben wegloopt vervolgen ze blozend en giechelig hun werk. Ben loopt

de hal weer door met zijn handen in zijn zakken en een glimlach op zijn zonnige gezicht.

Zijn moeder zit op het terras onder de parasol te wachten met de thee. Vertrouwd dan dit kan het niet worden. Na een uurtje staat hij op met de bezwering dat hij snel terugkomt, maar het wordt nu wel hoog tijd naar Eindhoven te gaan.

‘Wat moet je in Eindhoven?’ vraagt zijn moeder verbaasd.

‘Even terug naar dat huis waar we gezeten hebben na Market Garden... vier jaar geleden.’

‘Het huis?’ vraagt zijn moeder met nadruk, ze houdt haar hoofd een beetje schuin. ‘Interessant?’

Ben grijnst: ‘Interessante eigenares.’

‘Ga jij maar naar Eindhoven’, zegt zijn moeder en ze tikt op haar wang, ‘eerst een beetje liefde graag.’

Ben drukt een dikke kus op de plek die ze heeft aangewezen. ‘Dag mam, tot gauw.’

In Eindhoven stapt hij uit de trein en loopt genietend de markt over van wat dan nog een rustig dorp is. Bij een vroege kraam koopt hij een uitbundig boeket.

‘Iets goed te maken?!’ roept de marktkoopman vrolijk.

‘Nee... iets te beginnen’, zegt Ben en glimlacht.

Hij vervolgt zijn tocht langs de linde met het puntige hek eromheen, die geruststellend de oorlog heeft doorstaan. Een statige laan met platanen, een hoog herenhuis. Twee Belgisch hardstenen treden naar de voordeur. ‘Vansteenweeghe’ staat nog op het goudkleurige naambord. Ben neemt met verende stappen de twee treden en belt aan. Even laten hoort hij de bekende stevige tred op de stenen vloer en zwaait de deur open.

‘Ben!’ roept Erica verheugd met een mond vol spelden. Hij kijkt in twee lichtblauwe stralende ogen en beseft dat hij dit houvast gemist heeft.

‘Ik was aan een jurk bezig’, zegt ze verbouwereerd, de spelden één voor één uit haar mond halend.

‘Ik heb je gemist’, zegt hij en slaat zijn armen stevig om haar heen, waarbij de bloemen op haar rug belanden. Ze blijven staan in de

Twee weken later staat er naast de lichtroze Harley Davidson een gifgroen exemplaar. Tuinman Bernard kijkt bedenkelijk. Na aankoop van de eerste Harley heeft hij alle tuinpaden moeten verbreden om Wilhelmina's rijstijl te accommoderen.

Januari 1961 New York, USA

Op het witte ziekenhuiskussen liggen de rossige krullen uitgeblust rond het sproetige gezicht. Een grillig spoor ligt als een dikke rups over het voorhoofd, waar een mes de huid gekliefd heeft. De lippen dik en glanzend, rond de ogen blauwzwarte kringen als een duikbril

'Geen schoonheidsprijs', komt er over de zwaar opgezette lippen. De rossige man probeert te grijnzen, wat slechts met één kant van zijn mond lukt. Boven zijn voortanden een donkerrode streep opgedroogd bloed.

'Veel lelijker kon het al niet', zegt de man naast het bed.

'Klootzak', mopperen de opgezette lippen.

'Ben je het wel?' De man aan het bed grijnst, staat op en pakt zijn portefeuille uit zijn achterzak. Daaruit haalt hij een dubbelgevouwen foto met daarop vijf mannen, de armen om elkaar, uitgelaten lachend naar de camera, op de achtergrond rode geraniums.

'Arthur... vriend! Je was veel knapper vroeger', grapt de man naast het bed. Hij houdt de foto naast het gehavende gezicht. '...Man, wat zie je eruit.'

'Ik heb hulp nodig Richard... moet een adresje hebben...'

Richard buigt zich dichterbij Arthurs hoofd. 'Vertel. Toen ik je op de bruiloft zag liep het allemaal toch als een zonnetje? Die slagerij van je vader... het geld dat je had gespaard om het over te nemen?'

'Ja, ja... klopt', zucht Arthur.

'Hoe lang is dat geleden... een jaar of acht?'

'Ja, dat was in '52 en toen is Nance met Margie naar New York gekomen. Alles liep fantastisch, maar ik ben een beetje stom geweest.'

'Een beetje?... Zoveel kon er niet misgaan toch? Je hoefde alleen het vlees uit Argentinië in ontvangst te nemen en te... eh... verwerken. En daarna kon je de rest zo verkopen. Ik zie het probleem niet zo.'

‘Ja, ja, je hebt gelijk... ik ben stom geweest. Nou ja, stom... stom... af en toe pakte ik wat vulling uit de rollade als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Idioot’, sist Richard. ‘Je hebt geen idee waartoe die lui in staat zijn.’

‘Een beetje idee zo langzamerhand wel’, grijnst Arthur onhandig. ‘Dit is ook eerlijk gezegd niet de eerste keer...’

‘Dit is nog niks man!’ Richard denkt even na. ‘Je hebt een onderduikadres nodig, ook voor Nancy en Margareth.’

‘Als Nancy tenminste meegaat... ze is gek op New York en Margie al helemaal.’

‘Ze zullen moeten... ze lopen veel te veel gevaar hier. In deze business kun je je eigenlijk geen familie veroorloven.’

‘Ik hoopte dat jij iets had...?’

‘Kom maar terug naar Charleston, dan zet ik hier wel wat mannetjes in de slachterij.’

‘Hoe eh...?’ Arthur kijkt bezorgd, maar Richard is al aan het bellen. Arthur zucht en valt terug in het kussen. Aan zijn linkerarm hangt een slang waardoor gestaag een kleurloze vloeistof drupt. ‘Ik krijg problemen thuis...’ mompelt hij.

Een half uur later wordt er aangebeld bij het penthouse van Arthur en Nancy. Nancy kijkt door het oogje in de deur en ziet twee onbekende mannen. Ze schuift de ketting op de deur en doet open. ‘Ja...?’ zegt ze vragend door de smalle kier.

Op dat moment gaat haar telefoon. Met een resoluut gebaar sluit ze de deur voor de verbaasde ogen van de mannen en loopt terug de kamer in om de telefoon op te nemen. ‘Richard!’ zegt ze verheugd, maar de lach sterft gelijk weg van haar gezicht. ‘Ja... ik begrijp het... ah nee, hè... ja, ja, nee... ik begrijp het.’

Ze legt de hoorn op de haak en loopt weer naar de voordeur. Ditmaal haalt ze de ketting van de deur voordat ze open doet. De mannen staan nog net zoals ze hen heeft achtergelaten. ‘Kom binnen’, zegt Nancy en ze doet een stap naar achteren. ‘Geef me een kwartier om te pakken.’

De mannen lopen zwijgend de woonkamer in en gaan voor de manshoge ramen staan. New York ligt onder een deken van sneeuw. De Kerst was niet wit, maar na Oudjaar is het begonnen met sneeuwen

'Een soort wonderolie?' lacht ze.

'Beter!'

'Vertel dan maar eens.'

'Nee, dat kan niet... je moet mee om te kijken.'

'Daar heb ik toch helemaal geen tijd voor. Bovendien vlieg ik volgende week alweer terug naar Charleston, kan het niet een andere keer?'

'Beslist niet, dan is de vogel weer gevlogen.'

'Mmm... vogel hè?' Charlotte staat aarzelend op.

'Ik haal je mantel, we gaan direct.'

'Waar gaan we heen?'

'Verrassing!'

November 1996 Charleston, South Carolina, USA

'Bobbie darling!' roept Wilhelmina verheugd met haar schelle stem. Ten overvloede wijst ze op de telefoon en sist: 'Dat is Robert', haar hele gezicht straalt.

Er volgt een tirade door de telefoon waaruit blijkt dat ze hem nooit meer Bobbie mag noemen.

Julia volgt het toneel met genoegen. Ze kent Wilhelmina inmiddels een beetje en is na de eerste shock erg op haar gesteld geraakt.

'Robert', zegt Wilhelmina duidelijk in opdracht, 'Robert, ik krijg het nauwelijks uit mijn strot darling, maar afijn, Robert is het voortaan.'

'Je hebt een vraag dear?'

'Ja, ja', vervolgt Wilhelmina.

'Ahhh... bij je oma, wat zal ze blij zijn!'

'Tijdelijk ja, ja, natuurlijk... maar je bent helemaal op je plek, dat weet ik nu al. Ja, tijdelijk, nee... ik heb het gehoord... tijdelijk... Een nieuwe ontwerper, ohhh, zeg dat dan gelijk darling, ik heb de aangewezen persoon voor je.' Wilhelmina is steeds harder gaan praten en wijst nu op Julia, alsof Robert dat kan zien.

Julia's grijns wordt steeds groter.

'De aangewezen persoon dear, spreek me niet tegen. Ja, een vrouw. Nee, ik probeer je niet te koppelen, dat heb ik nog nooit gedaan. Bijna nooit dan, jij je zin. Maar nu serieus, dit meisje heeft hier de leiding

van de hele ontwerpafdeling op zich genomen toen ik naar Wenen was. Wenen, ja... was jij daar ook? Dárling! dan ben ik je misgelopen!’

Het gesprek dwaalt af, heel Europa door, Julia staat op en loopt terug naar de ontwerpzaal.

‘Julia, kan ik je in de middagpauze even spreken?’

Julia is bezig aan een groot moodbord waarop ze allerlei stofstalen tussen ontwerptekeningen heeft geplakt. Ze kijkt op. Wilhelmina staat in de deuropening en kijkt goedkeurend over haar bril met zilveren vogeltjes op de poten naar het bord.

‘Ik was eigenlijk niet van plan middagpauze te nemen, het is zo druk, kan het ook eind van de middag?’

‘Nog beter, dan gaan we wat drinken bij ‘Circa 1886’... en misschien wat eten?’

‘Doen we, gezellig! Hoef ik ook niet te koken.’

‘Alsof jij kookt voor jezelf’, spreekt Wilhelmina streng. ‘Je gaat toch niet voor de ‘size zero’ hè? Ik verbied het je!’

Julia grijnst: ‘Er zit anders nog genoeg Hollands spek op hoor.’ Ze knijpt even in haar eigen zij om het te demonstreren.’

‘Ik zou niet wéten waar!’ roept Wilhelmina. Ze bemoedert Julia stevig sinds ze in Charleston is komen werken en Julia laat het zich lekker aanleunen.

Vroeg in de avond laat Julia haar taxi stoppen voor de pergola van ‘Circa 1886’. Op haar allerhoogste sandaletten volgt ze het laantje naar het terras. Ze heeft een wuivend lange linnen jurk aangetrokken met daaroverheen een kort gebreid vestje. Grote houten oorkingen in haar oren, om haar polsen veel rinkelende armbanden en gevlochten koordjes.

‘Joehoe!’ schalt Wilhelmina’s luide stem over het terras. Enkele gasten kijken verstoord op, Wilhelmina trekt zich er niets van aan. Julia ziet een lange lichtgele arm afgezet met felgeel kunstbont boven de menigte uitsteken en loopt er lachend op af. Ze geeft Wilhelmina drie dikke zoenen.

‘Zo Europees lieverd!’ Wilhelmina is al aan de champagne, ze vindt dat ze het leven moet vieren. ‘Kind wat zie je er weer gorgeous

April 1997 Hilversum, Nederland

Dezelfde soort lege gangen in Zonnestraal, waar Ben en Robert gearriveerd zijn. Er zit niemand bij de receptie, ze kunnen gewoon de gang doorlopen. Op de deur waarvan het naamplaatje 'Mevrouw H. Aaftinck' luidt, kloppen ze aan. Er volgt geen reactie. Zachtjes openen ze de deur. De schouders van de altijd zo rechtop lopende Ben zijn iets gebogen. Robert gaat voorop. De kamer is licht, de deuren naar het terras staan open. Helen zit rechtop met starende ogen en reageert niet op de binnenkomst van de twee mannen. Ben zakt op zijn knieën voor de stoel en omhelst haar onhandig, Helen reageert niet. Ben kijkt hulpeloos naar Robert, die vertwijfeld zijn schouders ophaalt. Ben laat Helen weer los en trekt een stoel dichterbij. Robert gaat ook zitten.

'Gezellig', zegt Helen zo opeens, dat beide mannen ervan schrikken. Het blijkt dat ze tegen de verpleegster praat die, zonder dat Ben en Robert het gemerkt hebben, in de deuropening is komen staan, kennelijk zijn ze toch opgemerkt.

De verpleegster heeft lange donkere haren met een eindeloze rij gekleurde kralen erin en loopt binnen op een traag Afrikaans ritme dat anderen niet horen. In haar kielzog trekt ze, hoewel ze nog heel jong is, onzichtbaar vijf generaties Afrika met zich mee. Ze knikt naar Ben en Robert, maar kijkt naar Helen. 'Heb je bezoek lieverd?'

Helen ontspant. De verpleegster schudt het kussen in haar rug op en draait zich dan pas om naar beide heren die de metamorfose in Helens houding met verbazing hebben aangezien. 'Wat kan ik voor u doen?' haar stem heeft hetzelfde zangerige ritme.

'Het is een lang verhaal', zegt Robert, die zich van tevoren had bedacht met een smoes op bezoek te gaan, maar bij het zien van deze verpleegster, hoe jong ze ook is, heeft ingezien dat hij daar nu niet mee hoeft aan te komen.

Ben observeert, terwijl Robert en de verpleegster, die zich heeft voorgesteld als Adia, het gesprek voeren.

Over het kind in de filmrol van Helen. Over de dochter die waarschijnlijk niet alleen in de film bestaat. Over Helens gedrag tegenover een aantal van de andere verpleegsters. Over DNA, bloed en beenmerg.

Ben schudt zijn hoofd en Adia knikt hem berustend toe. 'Bloed testen is niet mogelijk... Ze zou zelf toestemming moeten geven en dat kan ze niet, dus staat de ethische commissie dat nooit toe. Maar eh... ik moet nu gaan... en het ontbijt is nog niet afgeruimd.' Aida knikt opzij naar de eettafel. Ze aait Helen over haar arm, en Helen werpt haar de stralende glimlach toe waar alle mannen voor vielen. Heupwiegend verdwijnt Adia op het lome Afrikaanse ritme.

'Dank je', zegt Robert. Hij is opgestaan, pakt het koffiekopje van de ronde eettafel in de hoek, wikkelt het in een servet en stopt het in zijn zak.

Ben staat ook op, buigt zich over Helen, die weer in zichzelf verzonken is, en kust haar teder op haar wang. 'Dag meisje van me.' Hij aait over haar blonde haren. Helen zwijgt.

'Ik kan nog één ding proberen.' Robert haalt een fotootje uit zijn zak en laat het zien aan Ben, die knikt. Op de foto staat Rosa, de meeste van haar krullen en een beetje van haar kleur nog aanwezig, het ziekenhuisbed met de witte kussens op de achtergrond. 'Kijk eens...' Robert houdt het fotootje op een afstandje onder Helens ogen.

Helen zwijgt en geeft geen enkel teken van herkenning. Robert stopt de foto weer in zijn binnenzak, pakt Ben bij de arm en trekt hem mee de kamer uit. 'Ze wordt hier uitstekend verzorgd Ben, je hoeft je geen zorgen te maken.'

'Maar misschien in Charleston...?' Bens stem klinkt paniekerig.

'Nee, volgens mij is elke verandering een verslechtering voor haar.'

'Je hebt gelijk jongen... je hebt gelijk.'

'Lúister dan ook eens naar me!' grapt Robert, maar hij heeft beschermend zijn arm om Ben geslagen.

In de kamer zit Helen in dezelfde houding in dezelfde stoel. 'Dag papa...', murmelt ze. 'Dag papa... dag.'

*

Robert zit met oude foto's van Helen in zijn handen naast het bed van de ernstig verzwakte Rosa. 'Ik wil naar haar toe.'

'Dat snap ik, maar dat trek je niet. Dat mág je niet.'

Een traan verschijnt in Rosa's ooghoek. 'Nou héb ik een moeder...'

'Ja lieverd, het valt allemaal niet mee, en ik moet je ook nog waarschuwen', zegt Robert. 'Je mag niet te optimistisch zijn, dat

Weeffout is een psychologische roman. Een verhaal over de levens van drie generaties uit een welgestelde Amerikaanse familie. Over de effecten van tijdgeest en afkomst, de kracht van familiebanden, de gevolgen van huiselijk geweld en oorlogsgeweld. Het verhaal speelt in de jaren 1925 tot 1995, tegen de achtergrond van de gebeurtenissen uit deze roerige 20e eeuw.

De roman begint met een grootse bruiloft in een landhuis in Charleston. Wilhelmina, de excentrieke secretaresse van de oude kledingmagnaat, is toevallig getuige van de eerste nogal ongelukkige ontmoeting tussen kleinzoon Robert en hoofdpersoon Rosa. Zij ziet ook dat Roberts grootmoeder de kennismaking heeft gadegeslagen en zich wezenloos is geschrokken. Waarom brengt Rosa's komst zo'n schok teweeg en wat doet een Nederlandse studente in Charleston?

Anna Beeftink is psycholoog, couturier en tandarts, maar bovenal schrijver. In 2006 kwam haar eerste boek 'In Stijl' uit, waarna nog drie non-fictieboeken volgden 'Stoute schoenen', 'Een stralende lach' en 'Levenswerk'. Naast cursussen psychologie en tandheelkunde voor professionals schreef ze in de jaren daarna haar eerste roman 'Weeffout'.

uitgeverij
GELDERLAND
BOEKEN | KRANTEN | TIJDSCHRIFTEN

ISBN 978-94-91826-48-1

9 789491 826481 >